

॥ भूसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीय संहिता काण्डम् - १/प्रपाठकः - ५/अनुवाकः - ३)

भूमिर्भूम्ना द्यौर्वरिणाऽन्तरिक्षं महित्वा । उपस्थे ते देव्यदितेऽग्निमन्नादमन्नाद्या
आऽयङ्गौः पृश्निरक्रमीदसनन्मातरं पुनः । पितरं च प्रयन्त्सुवः । त्रिंशद्धाम
वि राजति वाक्पतङ्गाय शिश्रिये । प्रत्यस्य वह द्युभिः । अस्य प्राणादपानत्यन्त
रोचना । व्यख्यन् महिषः सुवः ॥

यत्त्वाः क्रुद्धः परोवप मन्युना यदवर्त्या । सुकल्पमग्ने तत्तव पुनस्त्वोदीपयामसि
यत्ते मन्युपरोक्षस्य पृथिवीमनु दध्वसे । आदित्या विश्वे तद्देवा वसवश्च
समाभरन् । मनो ज्योतिर्जुषतामाज्यं विच्छिन्नं यज्ञं समिमं दधातु ।
बृहस्पतिस्तनुतामिमं नो विश्वे देवा इह मादयन्ताम् । सप्त ते अग्ने
समिधः सप्त जिह्वाः सप्तरषयः सप्त धाम प्रियाणि ।

सप्त होत्राः सप्ताधा त्वा यजन्ति सप्त योनीरापृणस्वा घृतेन । पुनरूर्जा
नि वर्तस्व पुनरग्न इषाऽऽयुषा । पुनर्नः पाहि विश्वतः । सह रय्या
नि वर्तस्वाऽग्ने पिन्वस्व धारया । विश्वपितृया विश्वतस्परि । लेकः
सलैकः सुलेकस्ते न आदित्या आज्यं जुषाणा वियन्तु केतः सकैतः
सुकैतस्ते न आदित्या आज्यं जुषाणा वियन्तु विवस्वाः अदितिर्देवजूतिस्ते
न आदित्या आज्यं जुषाणा वियन्तु ।